

Pouštní růže

Terénní vozidla z turistické agentury, která je měla dopravit dál do nitra Sahary, vypadala bytelně. Široká kola, vysoké podvozky. Dovnitř se pohodlně vešlo pět lidí a kapacita zavazadlového prostoru byla přímo skvělá. Přesto se nedalo přehlédnout, že vozy už mají leccos za sebou. Lak karoserií byl natolik oprýskaný, že skoro nebylo poznat, jakou barvu auta původně měla.

„Důležitý je, že mají náhon na všechna čtyři kola,“ poznamenal pan Klein důležitě.

„Ale chtělo by to záložní pneumatiky. Pro jistotu. A vůbec náhradní díly,“ dodal pan Fiala.

„Budeme přece s sebou mít celej náhradní teréňák,“ rozumoval Tim. „Proto se doporučuje jet do pouště minimálně dvěma auty. Kdyby se s jedním něco stalo, je v záloze ještě druhý.“

„Co by se mohlo stát?“ zbystřila Alfa. „Tvrдили jste, že to bude naprosto bezpečný výlet.“

„Vždyť taky jo,“ odbyl ji Jonáš.

Oba místní řidiči se tvářili nevzrušeně. S klidnou sebejistotou ukazovali, že mají v autech kanystry s benzinem, náhradní kola, vlečné lano, lopatu a kufřík s nářadím.

Mariana se pídila po lékárnice, i tu jí mladší z řidičů, asi pětadvacetiletý Karim, s úsměvem ukázal.

„Is it okay?“ zubil se.

„And what about water?“ zajímala se, protože voda by na seznamu nutných položek při výletu do pouště měla být asi na první místě.

Starší z řidičů, který se jim představil jako Tárík, však vy-

světloval, že cestou ještě nakoupí nejen zásoby vody, ale i jídlo pro deset lidí na několik dnů.

„Proč na několik dnů?“ kroutila Beta hlavou. „Stačí na dva, ne?“

„Kuš!“ okřikl ji Hardy. „Dobrá mňamka se vždycky hodí.“

Tárík odešel do recepce cestovní agentury, kde odevzdal kopie smlouvy a nahlásil trasu a přibližný časový harmonogram plánovaného výletu.

„Ready?“ zeptal se, když se po chvíli vrátil zpátky k autům.

„Já myslím, že jo,“ rozhlédl se Hardy po ostatních. „Jsme ready, že jo?“

„Then let's go!“ zavelel Karim a usedl za volant prvního auta.

„Go!“ zavýskl Tim a sápal se za ním na sedadlo spolujezdce.

„Tak to ne,“ chňapl po něm pan Fiala. „Ty budeš sedět pěkně vzadu.“

„Ach jo. Ale u okýnka!“

„Jasně, ty,“ třepla ho Mariana po blondaté hlavě. „Já si klidně sednu doprostřed. Má tohle auto i středový bezpečnostní pás, doufám?“

Tim se nalepil k okýnku. Jonáš si sedl k Marianě z druhé strany. Pan Fiala se rád uvelebil vedle řidiče, protože na předním sedadle bylo přece jenom víc místa pro nohy. Osádku druhého vozu tvořila kromě řidiče Táríka čtveřice rodiny Kleinových. Pan Klein totiž trval na tom, že si dvojčata a Hardyho pro jistotu ohlídá.

Byl nejvyšší čas vyrazit, pokud se měli dostat na místo plánovaného bivaku v národním parku Jebil, než padne tma. Čekala je nejméně tříhodinová jízda.

Z Nefty je silnice nejdřív vedla kamenitou pouští na jihozápad, ale pak se stočila k jihu a v délce několika desítek kilometrů kopírovala hranici s Alžírskem. Staženými okýnky nadše-

ně pozorovali ubíhající krajinu, pro Středoevropana tolik nezvyklou. Po dvou hodinách obě auta zastavila v jakési menší oáze. Řidiči natankovali plné nádrže a nakoupili zásoby vody a jídla.

„Uděláme si na poušti piknik,“ těšila se Alfa.

„Jó, žúžo!“ neskrývala ani Beta radost.

Karim pak všem oznámil, že odteď už je čeká cesta do úplné pustiny, kde není voda, elektřina, ale ani signál mobilních telefonů. Jen skály, kameny, písek.

„Takže pokud chcete někomu poslat esemesku, máte poslední možnost!“ nabádal Hardy.

Odeslali pár stručných zpráv, že je všechno v pořádku, předpokládaný návrat na Djerbu třetí den, ale to upřesní, až budou zpátky v civilizaci.

„Měl ses mámy zeptat, jestli je Kartágo vážně tak zničený, jak se o tom pořád mluví,“ rozumoval Tim.

„Na to se jí zeptáš, až ji zase uvidíš,“ odbyl ho pan Fiala a bezděčně ohmatal uzavřené kapsy kalhot, jestli je všechno na svém místě.

Znovu vyrazili.

Odpolední slunce se opíralo do okolních skal i do plechových karosérií aut. Jemný písečný prach pokrývající cestu je donutil zavřít okýnka.

„To je hic,“ ovívala se Alfa rukou. „Měla jsem si vzít vějíř.“

„Nejde dát klimoška na víc?“ zeptala se Beta. „Excuse me, can you raise the air conditioning?“ nahnula se dopředu k řidiči.

„Air conditioning?“ opakoval s údivem. „This car doesn't have air conditioning.“

„Cože? Tohle auto nemá klimatizaci?“ zařvaly Alfa s Betou jako jedním hlasem.

Tárik se lekl a trhl volantem stranou. Kdyby v protisměru jelo auto, právě by se vybourali. Jenže potkejte na Sahaře poblíž alžírsko-tuniských hranic ve čtyři hodiny odpoledne auto.

„Zbláznily jste se?“ setřel pan Klein dcery, sotva se omluvil Tárikovi. „Musíte tak ječet?“

„Jo,“ postavila si Beta hlavu. „Tebe nešokuje, že jedeme do pouště autem, který nemá klimošku?“

Při dalším zastavení se ukázalo, že klimatizaci nemá ani druhý vůz.

„Klid. To dáme,“ ucedil Jonáš a vychrstl si na hlavu půl láhve vody.

„Neplýtvej!“ okřikla ho Mariana. „Proč tak plýtváš vodou?“

„No co? Máme jí snad dost,“ ukázal Jonáš rukou na čtyři plné plastové barely.

S náznakem rozladění usedli do aut. Jednotvárné nízké křoviny podél cesty, a především úmorné horko je ukolébávalo do dřimoty. Jen oba řidiči s očima upřenýma na písečný obzor pevně svírali volanty.

„To už asi nejedeme po silnici, že jo?“ ujasňoval si Tim, když se po půlhodině mráкотného spánku probral a postřehl, že rychlost jízdy razantně poklesla.

Auto se kymácivě sunulo vpřed, jak zdolávalo terénní nerovnosti.

„Nezastavíme? Aspoň na pár fotek,“ škemrala Mariana, když si všimla zajímavých skal vystupujících z písečných návějí.

Karim dvakrát krátce stiskl klakson. Na domluvené znamení auto před nimi zastavilo.

„Break on the photos,“ oznámil Karim osádce druhého vozu a Tárik chápavě pokýval hlavou.

Slunce klesalo, stíny se prodloužily. A písek už tolik nesálal, takže se po něm dychtivě rozběhli bosí.

„Watch out for scorpions!“ křikl za nimi Tárík varovně.

„Co říkal?“ nerozuměla Beta, protože Alfa ji právě s výskotem zasypávala hrstmi jemného písku, který se barvil do zla-tooranžova.

„Že máte dát bacha na štíry!“ zopakoval česky Hardy.

Holky to přivedlo k novému pištění. Obě pak s největší opatrností našlapovaly a vysoko zvedaly nohy, takže jejich stíny na pozadí oranžové duny připomínaly siluety podivně zmutovaných plameňáků.

Zato v Jonášovi probudila informace o možném výskytu štírů vášeň zoologa. V předklonu rentgenoval písek kolem sebe. A protože nic neobjevil, aspoň zpovídal Karima.

„Scorpion. *Androctonus australis*, sand coloured. Dangerous,“ rozkládal Karim rukama.

„Aha. Štír tlustorepý,“ přikyvoval Jonáš. „Měří přes deset centů. Jeho jed může zabít i člověka.“

Tárík dokonce ukázal Jonášovi poměrně čerstvou jizvičku na noze.

„Scorpion,“ pokrčil rameny.

Mariana byla ráda, že holky jsou v pořádku zpátky v autě. Sama taky plánovala, že se radši obuje. Vtom pod bosými prsty něco ucítila. V první chvíli ucukla, ale pak jí došlo, že to byl spíš nějaký kámen než živý tvor. Opatrně se sehnula a straničkou brýlí zadolovala v písku. Vypadalo to jako kámen, avšak i trochu jako květina. Kamenná květina. Zvedla ji ze země a opatrně z ní sfoukávala jednotlivá zrníčka písku.

„Desert rose,“ ozvalo se za ní.

„Desert rose?“ otočila se nechápavě na Karima. „To neznám.“

„Ukaž?“ přihnal se k ní Tim a trochu neomaleně jí vytrhl podivný kamínek z ruky. „To je pouštní růže. Sádrovec vykrystalizovaný v pouštních kamíncích.“

„Vypadá jako zkamenělý květ,“ prohlížela si Mariana obdivně kamínek.

„Vzniká tím, jak se na poušti pořád střídají vysoký denní a nízký noční teploty. V noci vzlíná z písku voda plná minerálů. A když na ni pak pere sluníčko, voda se vypaří, ale minerály zůstanou. To se pořád opakuje, takže přibývají nový a nový vrstvy, který se skládají do podoby plátků. Takže to vypadá jako růže,“ sypal ze sebe Tim záplavu informací.

„Nádhera!“ vydechla Mariana a vzala si kamínek od Tima zpátky.

Karim ji s úsměvem pozoroval. Pak poodešel za Táríkem a chvíli se o něčem berbersky domlouvali. Nakonec oslovil

dospělé členy české výpravy.

„Prý zná místo, kde se tyhle kameny dají najít. A mnohem větší,“ oznámil pan Fiala trochu nejistě ostatním. „Moc si prý nezajedeme.“

Holky se okamžitě nadchly. A Tim plánoval, že nějaký pěkný exemplář přiveze mámě.

